

Zarazno

Z A R A Z I S E K U L T U R O M

U ovom broju:

- gimnazijske novine
- hor
- poznati učenici
- filmaska mesta
- školski časopis

VELIKI INTERVJU SA ČLANOVIMA
BENDA "BUČ KESIDI"

SPECIJALNO IZDANJE O PANČEVAČKOJ GIMNAZIJI

Članovi redakcije:

Sara Bimbašić
Selena Gvozdenović
Isidora Đurić
Marko Ignjatov
Dunja Leopold
Marijana Pavlov
Aleksa Čevizović
Nemanja Badrljica

Aleksa Stojanov
Milica Cmiljanović
Lazar Vojnović
Milica Zlatković
Tijana Jovičić
Teodora Jovčić
Jovan Kolenović
Nataša Nešković
Ana Stanišić

Mentor:

Prof. Miona Komatina

Časopis je nastao na
časovima izbornog predmeta
Jezik, mediji i kultura, školske
2019/2020

Intervju

“Buč Kesidi”

Razgovor vode Tijana Jovičić i Ana Stanišić

-Koja je razlika u vašem pogledu na školu nekad i sad?

Luka: Nekada smo mnogo više vremena provodili napolju, igrali školice, preskakali vijaču. Nismo samo u telefone gledali.

Zoran: Bar meni gimnazija nikad nije bila tu da bi učio, više da bi proveo vreme tu i učio neke stvari kako bi znao čime hoću da se bavim. Ali u suštini sam svaki mali i veliki odmor bio dole u muzičkoj sobi i svirao bubanj, bio u horu.

-Da li ste obojica bili u gimnazijskom bendu?

Luka: Jesmo, u gimnaziji smo i krenuli da sviramo.

Zoran : Da, krenuli smo kao bend gimnazijski.

-Dok ste išli u gimnaziju, kako ste postizali sve: gimnaziju, vannastavne aktivnosti, Petnicu, bend?

Zoran: Tada nisu postojali elektronski dnevnički pa se lakše bežalo sa časova. Mnogo se lakše odsustvovalo. Ali ne, šalim se. Nađeš vremena za sve. Išli smo i na glumu, radili razne stvari. Glavna stvar je to da provodite vreme ovde da biste znali šta hoćete da radite. Ako ne znate, nema veze, napravite godinu dana pauze i to je to, saznaćete.

Luka: Verovatno je dobro da radite što više stvari. Eto ja sam bio i u Petnici i imao bend i išao na glumu. Što više različitih stvari probaš to će ti biti jasnije šta hoćeš.

Zoran: U suštini, nije poenta da se zakucavate samo na jedno mesto, da ste u fazonu samo škola, ludilo, ovo ono, ocene. Nikog ne boli uvo za to. Čak ni na fakultetu nikog ozbiljno ne interesuje šta ste dobili iz bilo kog predmeta. Možda je bitno samo da biste upisali, ali čak se i to dosta pomerilo.

Luka: Sve na kraju dođe na to da ljudima trebaju ljudi koji se bave nečim što ih zanima. Ako se ložiš na nešto biće ti lako da se baviš time, bićeš kreativan u tome. Ako ne, onda će tebi da bude bezveze i ovima što su te zaposlili će da bude bezveze.

-Vidi se da imate široko obrazovanje i da vaši tekstovi nisu jednodimenzionalni, da imaju više slojeva, različitih motiva. Da li vam je u pisanju samih tekstova pomoglo to formalno znanje iz gimnazije ili nešto van nje?

Zoran: Odatle ali i sa fakulteta. Ja nisam bio baš neki đak, Luka je bio baš dobar đak. Ja sam imao taj problem da sam hteo da upišem fakultet dramskih, ali u gimnaziji nije bio niko ko je mogao da mi pomogne da upišem. Nisam se fokusirao na druge stvari nego sam samo pratio stvari koje me zanimaju i tako sam bio dobar na časovima na kojima me je to iskreno zimalo. Na primer, što se tiče srpskog, počeo sam da čitam tek u četvrtoj godini, sve te lektire i to da bi mogao godinu dana kasnije da upišem pozorišnu režiju. Sve se vraća na to šta vas zanima, hvatajte to i držite se toga. Dosta stvari je pomoglo. Ali na kraju sve se svodi na to osnovno obrazovanje. Što više stvari znaš to je bolje po tebe.

Luka: Da, ono što sam ja primetio je da kako prolazi vreme sve manje imaš prilike da učiš zapravo, sve imaš manje vremena da se posvetiš nečemu. Ništa nije teško, ti možeš da sedneš i da naučiš da se baviš raketnom fizikom ako hoćeš ali moraš da odvojiš godinu dana da sedneš i učiš to. Sad kad ste u vašim godinama vi imate samo to, imate školu i da učite stvari ali vremenom kreneš da radiš stvari, da ideš kolima tamo-vamo, da ideš do banke... i zapravo nemaš vremena, veliki je luksuz da imaš vreme da učiš stvari.

Zoram: Da, al s druge strane neke glupe stvari stvarno možete da naučite brzo, sve to što vas zanima možete da uzmete knjigu i prelistate. Pogotovo sada, postoje razni sajtovi, članci. Samo treba da se zagrebe malo i nauči se.

-Da li su vam možda neki predmeti, poput književnosti, koji daju neku vrstu slobode pomogli ili vam dali inspiraciju?

Luka: Pa mislim, ja sam voleo da se zezam na pismenima baš mnogo, bilo je tako par nas. To su bili glupi pismeni ali zapravo genijalni sad kad skontam. Ali ja se ne sećam da je tu bilo baš nešto mnogo inspiracije.

Zoran: Ne znam, ja sam najviše voleo hemiju, nekako tu crtaš i vizuelno mi je jedino imalo smisla. To i geografija.

-A jeste napisali nekad pesmu na pismeno?

Zoran: Ne, ali imali smo drugarica i ja svesku jednu gde smo pisali poeziju. Na kraju je i jedna pesma izašla odatle, „Čekam te“.

-Vaši spotovi izgledaju dosta dobro i vidi se da je uloženo i dosta truda i da dosta ljudi učestvuje u njihovoj izradi. Šta vi mislite o toj povezanosti slike, muzike i teksta?

Luka: Spot može da pomogne da plasira bolje pesmu, tu neku ideju. Daješ neki dodatni stimulus da se bolje veže za tu pesmu, da je bolje zapamte. Ili možda da ih spot asocira na još nešto o čemu nisu mislili do tad. Prosto obogati taj doživljaj.

Zoran: Strava je kad imaš ljude koje upoznaješ vremenom i koji su stvarno jako dobri u svom poslu i koji znaju lepo da naprave nešto za tvoju pesmu. To je strava jer se stvara neka simbioza u tom smislu da njih radi nešto što smo mi napravili i stvara se nešto novo, nešto drugačije što zajedno stvara neku potpuno drugu vrstu slike i doživljaja. To je stvarno lepo jer zbog tako nekih sitnica ti to daje zapravo neku želju da radiš bolje i da se ljudima što više to dopadne kako bi mogao da sa što više ljudi radiš i sarađuješ. Plus ako su oni primetili nešto što je stvarno dobro, to znači da će i ostali koji se ne bave toliko time shvatiti da to ima neki veći smisao od toga da napraviš pesmu koja će da bude pevljiva i da se vrti na radiju, nego da ima neki jači značaj.

-Da li ideja o spotu dolazi dok se piše pesma i kako uopšte izgleda ceo taj proces?

Luka: Dolazi posle. Ne mešamo se mi mnogo tu, mi ne baratamo toliko dobro filmskim načinom komunikacije, ne razmemo se toliko dobro. Kada pišemo pesmu više imamo neku ideju i hoćemo da prenesemo neki osećaj situacije, atmosferu. Onda to prepričamo ljudima koji će da naprave spot i onda to oni treba da prevedu u filmski jezik. Oni moraju da smisle kako ćemo s tim budžetom snimiti, kojom opremom i kojim kamerama.

Zoran: Da, i kako da se raskadrira. Ima tu gomila nekih stvari koje mi prosto ne znamo a i kada bi znali oni bi to uradili deset puta bolje od nas, prosto su mnogo uspešniji u tome. Onda samo pustiš njih da rade to. Plus, ako su ti dobri drugari, ako te poznaju, ti sve manje i manje imaš potrebu da komuniciraš sa njima, pustiš ih da rade. Na primer, to se desilo sa pesmom „Subota“, mi smo posle bukvalno jednog razgovora sa drugaricom iz Zagreba na skajpu uradili spot sa Lukom koji je pre toga snimio već naša dva spota. Mi smo se samo pojavili na setu, i bilo je baš strava zezanje, ali u suštini kada smo videli ono što su snimili, videli smo da je to bilo to, kao sa prvog razgovora i neka atmosfera koju smo mi hteli da da vizuelni identitet te pesme. Tako da to je baš super. Isto se desilo i sa „Tiho“, s tim da je bilo dosta više cimanja. U montaži imaš par ruka, mi smo dobili treću ruku i videli smo odmah da je to to, odmah smo izbacili pesmu par dana posle toga. Tako da, kada radiš sa ljudima koji te stvarno poznaju, lakše je. I nama je jako stalo da to funkcioniše tako.

-Pošto na prvom albumu govorilte o tome kako vas je prevarila žena, a na drugom o izlascima i provodu, da li ste vi kao Bendžanin Baton pa starite unazad?

Luka: Prevarena žena...Čekaj, koja je to pesma?

„Pola pet“

Luka: Da, jeste, istina je. Ali niko nije skontao tu pesmu na taj način. Skonatli su kao da je pola pet ujutru, da se vraćaš iz grada a ne pola pet popodne. Ali da, ne znam, za sledeći album koliko ćemo još moći da budemo mlađi(smeh). Ne znam, možda nas i ovo sto radimo podmlađuje.

-U vašim pesmama žena je minotaur, besmisleno lepa, nesvesna nekih svojih vrlina, koji je vaš komentar na to?

Luka: Žene mogu da budu jako samokritične. Na ovom poslednjem albumu baš kada smo pisali često mi se to vraćalo kao zanimljiv motiv.

-U pesmi „Idemo do hodnika“, pominjete hladnoću između dvoje ljudi i uopšte pričate o vezama. Koje je vaše mišljenje o prijateljstvu nakon veze?

Luka: Može da bude okej, ako obe osobe nastave dalje i nađu nekog novog. Verujem da može. Ovo su teška pitanja.

Zoran: Pa ne znam baš, zavisi od dosta stvari. Svaka veza je drugačija, što znači da će svako prijateljstvo posle toga da bude drugačije. Ali u suštini za sve treba da prođe par godina, da bi se sve dovelo na to da je okej. Ja baš i nemam dobra prijateljstva posle toga.

-U pesmi „Euforija“ pričate dosta o izlascima, šta mislite koja je možda prava mera, granica kada se vratite kući mirni i bez euforije ili kada vam je žao što se izlazak završio?

Luka: Pa, nikada se ne vraćaš miran kući, retko kad baš.

Zoran: Nemoguće je da budeš miran. Ili si jako srećani ili si jako prikriveno nesrećan, ne postoji nikakva granica. Ni ne treba da postoji, to se svakako dešava. Mi nismo u fazonu da ne treba da se ne izlazi, naprotiv. Mi smo samo opisali stvari koje se dešavaju tokom izlazaka. To je cela poenta, zato je interesantno. Nije poenta da ti sad ne izlaziš zato što si čuo ovaj album, samo da budeš svestan šta će ti se dešavati i da budeš u fazonu okej, prihvatam i idemo tako.

-Šta mislite koliko je samo ime benda bitno za bend i kako ga definiše?

Luka: Mislim da zapravo ispadne jako bitno. To je zanimljivo. Tačno po imenu benda možeš da skontaš da li je neko bezveze ili je neko okej. Mislim da su na neki način najgluplja imena najbolja,

Npr. Rolling Stones. Daš ime koje je u početku baš banalno, ali zapravo, ostane dobro. Moraš da razmišljaš kako će to da zvuči kada ljudi budu čuli.

Zoran: U našem imenu mislim da je bilo super što imamo Č jer nekako zvuči dobro.

Luka: Da, ime ispada da je bitno baš, ne treba se mnogo lomiti i ne treba se truditi da budeš previše pametan kada smišljaš ime.

Zoran: Mi umalo da se zovemo Spaghetti Western (smeh).

Šta znači Buč Kesidi?

Luka: To je ime i prezime, alijas nekog tipa što pljačka vozove na divljem zapadu, postoji film Buč Kesidi i Sandens Kid.

Zoran: Da, jednom me je Luka nazvao i rekao: "Ej, Buč Kesidi zvuči super, očemo tako da se zovemo?" Ja sam prvo mislio da je to jedna reč ali sam tek posle saznao šta uopšte znači. Ali da, u tom periodu smo se baš ložili na vesterne, gledali smo baš dosta vesterna i hteli smo da muzika ide u tom pravcu više nego ovom, ali izgleda da smo sve promašili. (smeh)

-Dosta nastupate sa Ljubičicama, šta mislite, koja je neka dodirna tačka koja vas povezuje, šta vam je zajedničko?

Zoran: Ne sviramo tolko s njima, svirali smo par puta. Mi smo stvarno strava drugari, pomogli su nam jako puno da snimimo album, kod njih u studiju.

Sa kime biste možda još voleli da snimate pesmu?

Zoran: Breskvica i Voyage, želeli bismo da im snimimo Rock album. I sa Knezom, sad smo upoznali Kneza, Olivera Mandića smo isto upoznali, ali sa njim nikada nećemo snimiti ništa

-Koliko je odlazak Alena, basiste uticao na sam bend i da li mislite da bi muzika koju stvarate bila drugačija da je on ostao?

Zoran: Bila bi sigurno drugačija, uticalo bi više na aranžman nego na samu muziku.

Luka: On je mogao da ostane, to je moglo da bude super, ali zapravo je problem u tome što njega to nije zanimalo.

Zoran: Da, u tome je cela poenta i onoga što smo pričali. Ako nekog ne loži to, prosto neće davati dobre i kvalitetne odluke, to je to. Bolje da ode nego da samo ostane tu i da minira sve što se radi i to je on prepoznao. Rekao nam je da misli da smo bolji ako nastavimo bez njega. Mi nismo u početku mogli da prihvatimo to, mislili smo se kao da nas je u nekom smislu izdao, ali u suštini doneo je odličnu odluku.

Luka: Doneo je odličnu odluku i po nas dvojicu, a i po sebe.

Zoran: Da, on je počeo da radi u nekom drugom polju, krenuo je da snima filmove, bavi se dizajnom zvuka, i to mu ide odlično, najbolji je u tom delu posla.

Luka: Posle možemo da pričamo dalje o imidžu benda, instagram, fejsbuk.. sve je to u redu ali za početak ja ne znam ni jedan bend trenutno koji pokušava da se probije a imaju dovoljno dobre pesme i dovoljno dobro sviraju.

Zoran: Možeš čak i da dobro sviraš, imaš gomilu bendova koji dobro sviraju ali nemaju dobre pesme, i onda uzmu i sviraju tipa neke kavere nekog benda koji niko ne zna. Onda sviraju bolje to nego neku svoju pesmu i onda dolaze ljudi jer hoće da opet čuju taj kaver a ne njihovu pesmu.

-Da li planirate da ostanete dvojac, ili možda da raspisete neki konkurs?

Zoran: Kada je Lale otišao shvatili smo da smo Buč Kesidi Luka i ja, da se niko ne cima toliko oko benda kolko nas dvojica. I Bjelica, naš producent koji nas je otkrio je takođe deo Buč Kesidija, samo on ne ide sa nama na primer Balkan Awards i ostalo. U suštini, nas dvojica smo bend, mi pišemo muziku i tekstove, ali to ko će da svira sa nama u narednom periodu, od muzičara, to je teško pitanje. Možda iscimamo i Bebanovu basistkinju (smeh).

-Zašto toliko bežite od alternative kao imena, gde biste vi voleli da vas ljudi vide, gde da vas svrstavaju?

Luka: Problem je to što se u Srbiji to drugačije zove nego u svetu. U svetu su alternative, tj. alternativni muzičari veoma uspešni. Kod nas to kao da podrazumeva da si bedan, da si došao do nekog nivoa i da ne možeš dalje.

Zoran: Kod nas je alternativa više kao pank, a mi to nismo.

Luka: Želimo više da pobegnemo od tog srpskog značenja, kada ovde alternativa bude to što jeste, ali ipak da može bend da bude uspešan to će onda biti okej. Ali nećemo da nas svrstavaju u klošare.

-Kako je u ovo vreme moguće probiti se s tom muzikom, da li pojavom mladih bendova dolazi do nekih promena i šta učiniti da opet bude popularna?

Luka: Mislim da je svar u tome samo da napraviš dobre pesme, baš dobre i da onda može. Znam gomilu bendova koji pokušavaju da se probiju ali nemaju dovoljno dobre pesme i to je to i onda ne očekujem da postoji neka magična formula za njih dok ne naprave bolje pesme

Zoran: Da, moraš da imaš dobre pesme da bi uspeo

-Da li mislite onda da bend može možda da ima dobre pesme ali da zbog toga što je sada popularno može da dostigne samo određeni nivo popularnosti?

Luka: Ne, ako imaš dobru pesmu koju ljudi slušaju, sve je na tebi, način na koji ćeš da je plasiraš. Tu imaš ljude koji na primer ne žele da se pojavljuju na nekim televizijskim stanicama, radio ih smara, dosadno im je, a zapravo tako sebi ruše šansu da ih što više ljudi čuje. Mi smo godinu dana konstantno na radio Laguni, Dvestadvojci, radio Beogradu, Rock radiju i ostalim. Stalno se cimamo da budemo i na tv-u i svuda samo da bi plasirali to na što više ljudi. Ništa se ne odbija. Uglavnom ljudi odbijaju to jer misle da im ne treba, ili ih mrzi.

-Šta onda mislite uopšte o ovoj komercijali o Šundu I Kiču ?

Zoran: Nije šund, nije kič. Kič je Turbo- folk kao , više nije ni kič...

Luka: Mislim da jako smara više što svi imaju nešto da kažu o tome a niko ne ume da napravi bolju pesmu I uspešniji nastup, i onda je to bezveze. Mislim u suštini da je mnogo važnije primerom da se pokaže, ajde da naprave bolju pesmu na srpskom koja će više ljudi da se dopadne nego što će Cecine stvari da im se sviđaju sada. Ima naravno bendova koji su to ranije uspeali da urade. Tako da ajde to, ali ne da sedimo svi sad ovde i pričamo.

-Pričali ste kako ste već na samom početku pokušavali da se sa svojom muzikom prvo probijete u Beograd, a zatim i u veće gradove Srbije i regiona. Šta je to što Pančevo pruža , a šta mu fali, zašto zatvara mlade umetnike?

Luka: Pa mislim Pančevo je strava da živiš u njemu i šetaš kera ali nema što se tiče muzičke kulture i svega toga, vrlo je ograničeno.

Zoran: Da, s druge strane Beograd ima mnogo više opcija jer je glavni grad , a i Pančevo je bliže centru Beograda nego pola Beograda. Tamo se dešavaju stvari, svi koncerti i ostalo. Ovde su i prestale da se dešavaju takve stvari.

-Kada biste bili ministri kulture,šta biste uradili s Pančevom, da li biste dodali neke kulturne sadržaje i koje?

Zoran: Otvorio bih scenu na Kotežu 1 , imaš bioskop isto gde je bio Sokače pa iznad, imaš Studio 21 koji isto je zatvoren, vratio bih Studentski dom. Ima jako puno toga, puno mesta. Sada imate par opcija za izlazak i to je to.

-Nastupate svuda po Srbiji i regionu,skoro ste bili u Zagrebu, kolko smo videli publika vas je dobro primila?

Luka: Da , jeste, stvarno su nas dobro primili.

-Pošto ste nastupali u poslednje vreme svuda u regionu kada će doći red na Pančevo? Dokle da vas čekamo?

Luka: Nikad.

Zoran: Nikad, da, mi nemamo publiku u Pančevu. Blizu je Beograd,imaćemo koncerte tamo, možete da dođete tamo.

Luka: Da, dok se ne napravi neki ozbiljni koncertni prostor

Zoran: Nije, ima Apolo baš dobar, ali mislim da je problem to što mi nemamo publiku u Pančevu. Nekako, zna nas jako puno ljudi, privatno, da bi mogli da napravimo ozbiljan pravi koncert a da ne bude kao neka bleja. Jedino ako nas ne pozovu na trg, na Dane Vajferta, za Novu godinu, karneval... to bi.

HOR

Školski hor gimnazije nastao je ranije, ali je 2003. godine počela da ga vodi profesorka muzičkog Valentina Šimšić. Hor je nastupao na svim školskim priredbama, na danima Evrope koji su se održavali u Narodnoj bašti, na Danima planete u parku, pa i u Mašinskoj školi. Nastupali su i na proslavi

pedesetogodišnjice zanatstva u Pančevu i na obeležavanju dana grada 2013. godine. Hor je vrlo svestran kad su u pitanju žanrovi muzike koju izvodi. U te žanrove spadaju obrade pop, rok, klasične i etno muzike. Broj članova hora varira od osadmeset do čak sto

četrdeset članova. Kada smo profesorku Šimšić pitali sta za nju hor predstavlja, ona je rekla da je to za nju jedna velika ljubav, pogotovo kada vidi da deca vole da učestvuju u toj aktivnosti, čak iako se u početku većina stidi.

HAOS – gimnazijski časopis

Uvod

Haos je časopis Gimnazije „Uroš Predić“ koji je izlazio još od sedamdesetih ili osamdesetih godina. 2007. godine, glavni urednik bio je Nemanja Popov; u tehničkoj redakciji bili su N. Popov i Mirjana Majstorović; novinarsku redakciju činili su: Jelena Nikolov, M. Majstorović, Miljana Miletić, Jelena Mihajlović, Ivana Krčadinac, Mina Stojaković, Marija Stoicov, Marina Kocić, Aleksandra Katanić, Tamara Koranjić, Milica Lekić i David Bilobrk; zaduženi za crtanje su bili M. Majstorović i D. Bilobrk, dok su od istaknutih mentora za vreme karijere *Haosa* bili profesori poput Ljiljane Aleksić i Nevene Stefanović.

Istorija časopisa

Pretpostavlja se da su prvi primerci *Haosa* izašli oko sedamdesetih godina prošlog veka. Nije se oduvek zvao *Haos* – prvobitni naziv časopisa je bio *Ne*. Gimnazijalci su tim nazivom pokazali da u školi zastupaju stavove buntovnika, otpora, kao i da su propitivali prilike u to vreme, kako društvene, tako i školske. U časopisu su se nalazile raznolike rubrike od kojih je najznačajniji i najdugovečniji bio *Literarius*, gde su se objavljivali literarni radovi gimnazijalaca. Iz *Literariusa* je ponikao zbornik *Rukopisi* sa repertoarom literarnih radova širom Jugoslavije. Momčilo Paraušić, profesor filozofije i možda osnivač i kasnije dugogodišnji urednik časopisa, uređivao je *Rukopise* i prokrčio im put u našoj kulturi (*Rukopisi* izlaze i danas svake godine, a u njima su prvobitno pesnici objavljivali svoja dela).

Prema Neveni Stefanović, profesorki srpskog jezika i mentoru gimnazijalaca koji su uređivali časopis *Haos*, časopis je doživeo vrhunac kada se na čelu uredničke ekipe nalazila profesorka engleskog Ljiljana Aleksić. Ekipa iz 1993. godišta je odlučila da koncipira *Haos* u stilu sličnom *Politikinom Zabavniku*. Promene su počele u periodu 2003—2004, kada je urednička ekipa razmatrala da pojača komički aspekt na račun ozbiljnih rubrika. Profesorka Stefanović se protivila ovoj ideji kao i ideji da ozbiljan *Haos* niko ne bi čitao. Verovala je da bi trebalo da doprinesu razvoju ukusa i da nikako ne bi smeli podilaziti navedenim zahtevima. Ubrzo su nikle nove i karakteristične rubrike koje su *Haosu* dale noviji, veseliji karakter koji se može i sada videti (postoje kopije br. 28 u školskoj biblioteci).

Naziv *Haos* je relativno svež i potiče, u stvari, od skraćenice „**H**aotični **A**ngažovani **O**tpor **S**tvarnosti“. *Haos* se godinama promovisao u kafiću *Kupe* i izlazio dva puta godišnje. Kasnije je ponestalo novca (i interesovanja?), promocije su izostale, a časopis izlazio jednom godišnje.

Haos je eventualno nestao i nije ga bilo neko vreme. Profesorka Svetlana Niškanović pokušala je da pokrene elektronski časopis. Glavna urednica *Haosa* bila je Jovana Jankov iz 1997. godišta.

Haos jeste bio vrlo omiljen gimnazijski časopis, ali ne i jedini. Časopise poput *Sume* i *Dekadenta* su učenici takođe rado čitali.

Sadržaj

Sadržaj časopisa *Haos* se vremenom menjao. *Haos* je ranije posedovao kritički ton, ali humor i satira su takođe bili važni deo časopisa.

Časopis je sadržao različite rubrike u kojima se nalazio izveštaj o aktuelnim školskim događajima, osvrte na koncerte, filmove, predstave...

Jedna od najvažnijih i najdugovečnijih rubrika bila je *Literarius*. U *Literariusu* bili su objavljeni radovi gimnazijalaca – pesme i priče.

Omiljena rubrika časopisa *Haos* bila je *Biseri*. U rubrici *Biseri* nalazili su se razni lapsusi profesora i učenika. Kada je *Haos* radila grupa

iz 1993. godišta, *Haos* se promenio. *Haos* je bio nalik na *Politikin Zabavnik*. Tada su uvedene nove rubrike, preporučivale su se knjige, objavljivali su se članci o neobičnim sportovima.

Postojala je rubrika *Cogito* u kojoj su se prikupljale lepe aforistične misli učenika.

U primerku časopisa *Haos* br. 28 nalazilo se oko deset rubrika. Najpre na samom početku časopisa nalazio se sadržaj. Zatim je sledeo *Uvodnik* (uvodni deo časopisa). Posle toga dolazi *Intervju*, a u ovom broju nalazio se intervju sa tadašnjom direktorkom – Elizabetom Milošević.

Izdvojen sadržaj

Ovde smo za vas izdvojili neke po ličnom mišljenju najsmešnije tekstove i detalje u br. 28.

Biseri

#1 prof. Resanović: Tiše, alapače, pobacaću vas sve kroz prozor!

5. prof. Anđa: Idemo, prvo pitanje - Ban i vlastela.

uč: A, profesorka, samo to nisam učio!

7. prof. Anđa: (Obraća se razredu) Ko bi rekao da ćete vi tako, balavci, da stignete do fakulteta!

8. prof. Anđa: (Govori o giljotini) Ma, spusti se to sečivo, cap, ma sve to ide industrijski!

13. prof. Đorđević: Kako da vas probudim? Klepetušama?

15. prof. Đorđević: Je l' neko zna da čita ovde?

20. prof. Đorđević: Mućkajte pre upotrebe (Glavu)

25. prof. Anđa: Kako je Srbija prošla u I svetskom ratu?

uč: Pa, dobro je prošla!

29. prof. Đorđević: Kako se zove čovekoljubac?

uč: Filadendron (filantrop)

30. prof. Đorđević: Zašto konj jaše jednom nogom?

uč: Zato što je invalid!

33. prof. Đorđević: Miloše, nemoj se zadovoljavati sa tom ironijom, nisi na dobrom putu.

uč: On ima ribu!

prof. Đorđević: Pa svaka čast!

40. prof. Đorđević: Zašto dobacuješ ako nisi pročitao, nisi na utakmici!

uč: Mislio sam da je trik pitanje!

41. uč: Javlja se 20 godina srednjeg veka.

42. prof. matematike (na zamenu): Vas tri ne možete da sedite za jednom klupom.

Razmestite se. Neću da predajem dok se ne razmestite.

uč: A mi?! Nama kažete?

prof. matematike: Svi sede po troje, samo vas tri sedite po dve!

53. prof. Parović: Kresni to svetlo... nešto ste mi svi liht rozi!

Anketa

Nastavi niz: Lajht, Liz... (ko će biti sledeći direktor)

Bojana II-8: Mitrović.

Darko II-8: Nadam se Janko.

Vida II-8: Janko.

Vlada II-8: Pufna.

Stojićka II-5: Janko.

Matke II-5: Janko.

Saša II-5: Subinčica.

Mara II-5: Latinac.

Aleksa II-2: Lajht.

Ela II-2: Smiljka.

Ilija II-2: Janko.

Stefan II-2: Mitrović.

Stefan II-2: Mitrović.
 Kristina IV-6: Dabić.
 Marina IV-6: Pomarka.
 Mia IV-6: Caka.
 Pejčić IV-4: Vodeničar.
 Filip IV-4: Ja.
 Phoenix IV-4: Anđa.
 Igor III-2: Sava car!
 Aca III-2: Zoca.
 Tanja III-2: Sava.

Literarius

Pored toga što je u br. 28 u *Literariusu* pohvaljena Dragana Mitrović, objavljena je i parodija evrovizijske pobjedničke pesme „Molitva“ koju su sastavili Vladana Turkulja, Nađa Stanković i Stefan Gvozdenović. Parodija je nazvana „Fizika“.

„Ni oka da sklopim, zadatak čeka, tera san...
 formula neka, iz glave nestaje ko dlanom o dlan...
 ko luda, ne znam kuda... Zadatak se noćas bojim...
 Al' lažem, ako kažem da fiziku ne volim!
 (ref.) Formula, kao dar na mojoj puškici je...
 Formula, na kontrolnom ja koristim je...
 Daba zna, kao ja, koliko puta sam pomnožila to...
 Daba zna, kao ja, da je fizika moja jedina... Nauka.“

Na ovom članku radili su:

Aleksa Stojanov, II-7
 Marijana Pavlov, II-7
 Lazar Vojnović, II-8

Mentor i savetnik: Miona Komatina

Što se tiče informacija i pomoći naročito se zahvaljujemo profesorki Neveni Stefanović na informacijama vezanim za istorijat, i bibliotekarki Silviji Patalov jer nam je omogućila uvid u sadržaj *Haosa* i njegov komični karakter.

*Aleksa Čevizović
 Marijana Pavlov
 Lazar Vojnović*

Filmska mesta u Pančevu

Građevine, stil i način života kao i kultura ljudi koji su u poslednja dva veka naseljavali grad Pančevo, ostavili su traga i ispoljili uticaj na današnji izgled Pančeva. Zbog svega toga, Pančevo predstavlja ne samo dom mnoštvu umetnika raznih pravaca, već i inspiraciju mnogim rediteljima, da baš u njemu oživljavaju svoje priče.

Da li teme biraju lokacije ili lokacije inspirišu scenariste za pisanje tema nije ni važno, kada neka lokacija ima u ponudi i jedno i drugo. A Pančevo ih svakako ima: staro jezgro grada oko Gimnazije, stara Vajfertova pivara, Narodna bašta, obala reke Tamiš... U Pančevu su boravili, školovali se i nalazili inspiraciju za svoj rad i stvaralaštvo Mihailo Pupin, Protá Vasa Živković, Jovan Jovanović Zmaj, Isidora Sekulić, i drugi.

Pančevo su kao lokaciju za snimanje odabrali mnogi srpski reditelji, kao što su Zdravko Šotra, Goran Marković, Živojin Pavlović, Slobodan Šijan... U Pančevu je snimljeno preko 150 filmova i TV serija, među kojima su i neki od najpoznatijih srpskih klasika.

Na trgu ispred Gimnazije i u blizini katoličke crkve su snimljene završne scene dva filma Slobodana Šijana. Na tom mestu autobus firme „Krstić i sin“ pogađa bomba kada uđe u Beograd u jutro 6. aprila u čuvenom „Ko to tamo peva“, a Bora Todorović u ulozi Đenke daje klin-cima bakšiš za sladoled da bi vikali „Ponovo radi bioskop!“ u filmu „Maratonci trče počasni krug“. Bakšiš su deca stvarno i dobila za statiranje u filmu. U blizini Gimnazije i stare Vajfertove pivare sniman je i film „Koriolan“ u režiji Ralfa Fajnsa.

Filmska mesta u Pančevu su ujedno i omiljena mesta Pančevaca, koji su na tim mestima i pre snimanja filmova organizovali društveni život ili su im bila im bila omiljena mesta za odmor i razonodu. Žitelji Pančeva su davno shvatili značaj reke Tamiš i istu prilagodili svojim potrebama. Izgradili su šetalište, uredili plažu i kupalište i izgradili objekte koji su im služili za druženje i uživanje.

Uz reku Tamiš snimljene su scene za ukupno 7 filmova, uključujući i čuvenu mini TV seriju „The Fortunate Pilgrim“, ili kod nas poznatiju kao „Mama Lučija“, tako da je Pančevo 1987. godine ugostilo Karla Pontija i Sofiju Loren, koja je igrala u glavnoj ulozi. Snimano je na Tamiškom keju i staroj železničkoj stanici, gde su napravljene kulise grada Njujorka, gde su i sami Pančevci učestvovali kao statisti. Nakon završetka snimanja filma ostala je ta ulica na keju kao poklon, jer je bila prilično zanimljiva kao atrakcija. Vremenom se, nažalost, sve to urušilo i propalo. Sada nema ni senke toga, samo priča.

Kupalište na levoj obali reke Tamiš, sa klubskim restoranom, očuvanim enterijerom sa početka 20. veka, inspirisalo je Branka Baletića, reditelja filma „Balkan ekspres“. Deo scena

Nekadašnje Pristanište na Tamišu, sada srušeno, ostalo je zabeleženo kao mesto gde Džimi ponovo sreće Liliku u „Kad budem mrtav i beo“. Lik Džimija Barke nas takođe sprovodi ulicama Pančeva dok beži od potere pored Vajfertove pivare i stare pijace. U istom filmu, kao i u „Skupljačima perja“, odigravaju se scene u nekadašnjoj kafani „Kragujevac“.

Narodna bašta kao jedan od najlepših dokaza raznovrsnosti prirode, sa preko hiljadu biljnih vrsta, bio je najpogodnije mesto za filmovanje jednog romana. On je većinu svog postojanja proveo kao zarastao, napušten prostor koji su ljudi izbegavali, dok nije bio izgrađen kao park i postao jedan od omiljenih mesta za boravak. Njegov centralni deo mladenci uveliko koriste za slikanje, gde se i odigrala scena iz filma „Samac u braku“ u kojoj Ljiljana sluša violinu, dok je njen muž tajno posmatra, jer mu je javljeno da se ona tamo viđa sa nekim. U jednom trenutku Radmilo, glavni lik, umesto Narodnom baštom naziva ga Parkom hiljadu poljubaca.

U gradskom parku je snimljeno je 6 domaćih filmova, od kojih su verovatno najvažniji „Crvena kraljica“, „Aleksa Dundić“ i „Glasam za ljubav“. U parku se nalazi i Narodni muzej, koji je i sam poslužio za snimanje filmova kao što su „Crna mačka, beli mačor“, „Balkan Ekspres 2“, „Branio sam 'Mladu Bosnu“, „Slepi puntik na brodu ludaka“, ali i serije „Koreni“ po istoimenom romanu Dobrice Ćosića.

Pančevci su svakako ponosni što su deo ovog grada koji je doprineo stvaranju nezaboravnih dela domaće, ali i strane kinematografije. Oni su svoj trud uložili da Pančevo bude njihov odraz i ne ostane zapamćeno samo kao siv industrijski grad, već i kao „Srpski Holivud“, i ostaju s nadom da će poslužiti kao inspiracija i budućim mladim stvaraocima i umetnicima.

*Sara Bimbašić
Selen Gvozdenović,
Isidora Đurić
Marko Ignjatov
Milica Cmiljanović*